

257-96

10v-4.

دیوان دآوری دعاوی ایران - ایالات متحدہ

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFECase No. 257Date of filing: 24 MAY 84

** AWARD - Type of Award _____
- Date of Award _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of MR. Holtzmann

- Date 8 MAY 84
_____ pages in English 3 pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

English version

Filed on 8 MAY 1984

نسخه انگلیسی در تاسخ

ثبت شده است.

پرونده شماره ۲۵۷

شعبه یک

حکم شماره ۱ - ۲۵۷ - ۱۲۷

IRAN UNITED STATES
CLAIMS TRIBUNAL

دیوان داری دعاوی
ایران - ایالات متحده

ثبت شد - FILED

Date

۱۳۶۳ / ۲ / ۲

تاریخ

24 MAY 1984

No.

257

شماره

دا و کمیکال کا مپنی ،

خواهان ،

- و -

دولت جمهوری اسلامی ایران ، سازمان

صنایع ملی ایران ،

خواندگان .

DUPLICATE
ORIGINAL

نسخه برابر اصل

نظر موافق هوارد ام. هولتزمن

خواهان این پرونده دا و کمیکال کا مپنی ("دا و") و خواندگان دولت جمهوری اسلامی ایران و سازمان صنایع ملی ایران اند. در معاملاتی که مبنای ادعا را تشکیل می دهد شرکت فرعی ایتالیائی دا و بنام گروپولپوتی اس. پ. آ. ("لپوتی") درگیر بوده است. بموجب ادله و مدارک موجود در دیوان این نکته احراز شده است که دا و مالک ۹۲ درصد سهام با حق رای لپوتی است.

کلیه اطراف این پرونده موافقت کرده اند که اختلاف خود را حل و فصل کنند و مشترکا "از دیوان درخواست کردند که حکمی بر اساس شرایط مرضی الطرفین صادر کنند.

بعنوان بخشی از ترتیبات حل و فصل ، داو موافقت کرد "نامه ای از گروپولپوتی اس.پ.آ. به دیوان تسلیم کند مبنی بر اینکه داو اختیار نمایندگی و متعهد کردن گروپولپوتی اس.پ.آ. را در موضوعات مربوط به حل و فصل اختلافات دارد". (این موافقت در بنده الحاقیه موافقتنامه حل و فصل آمده است). داو بموقع موافقت مذکور را با ثبت نامه مورد لزوم در تاریخ ۲۷ آوریل ۱۹۸۴ (۷ اردیبهشت ماه ۱۳۶۳) اجرا کرد.

دلیلی وجود ندارد که اصالت یا اثر تعهدآور این نامه مورد تردید قرار گیرد. این نامه سرکاغذ لپوتی را دارد. به امضای مقامی که سمت وی در زیر امضاء "مشاور منطقه" مشخص شده، رسیده است. رونوشت این نامه طبق معمول توسط دفتر دیوان به نماینده رابط جمهوری اسلامی ایران ابلاغ شده است. نه نماینده رابط ایران و نه هیچیک از نمایندگان خوانندگان هیچ پرسشی در رابطه با نامه مورد بحث مطرح نکرده اند، در توافقات طرفین هیچگونه الزامی دائر براینکه نامه مورد بحث باید منحصر "توسط مقام خاصی از شرکت لپوتی، مثلاً" مدیر عامل آن، امضاء شود یا اینکه تشریفات مشخصی برای صدور اجازه امضاء طی گردد، وجود ندارد. در واقع داو با تصدیق امضای نامه در دفترخانه، بیش از تعهدات خود عمل کرده است، بیادآور می شویم که "مشاور منطقه" ظاهراً "در سازمان داو مقام مسئولی است که نوعاً" در موضوعاتی از این دست اقدام می کند. بهمین دلیل دادخواست این پرونده فی المثل توسط "مشاور منطقه" امضاء شده است.

دیوان پس از بررسی دقیق موضوع، به این نتیجه رسید که نامه مورد بحث، تعهد مندرج در ماده ۵ الحاقیه موافقتنامه حل و فصل را ایفا می کند. در حکم مبتنی بر شرایط مرضی الطرفین نیز مشخصاً "به این نکته اشاره و رونوشت نامه به حکم منضم شده است.

علاوه بر این، کمترین تردیدی نمیتواند وجود داشته باشد که مفاد نامه هم برای

داو وهم برای لپوتی قانونا " لازم الاتباع است . داو نمی تواند با ادعای اصالت نداشتن نامه ای که خود به ثبت رسانده از پیا مدهای قانونی آن برکنار بماند ولپوتی نیز در این اوضاع و احوال نمی تواند استدلال کند که مفاد نامه برای وی لازم الاتباع نیست .

بدینسان آشکار است که منافع کلیه اطراف داوری بطور کامل و برابر حفظ شده است . در این شرایط و اوضاع و احوال ، هیچ دلیلی وجود ندارد که دیوان به میل و اراده خود تقاضای مشترک اطراف داوری را مبنی بر صدور حکمی بر اساس شرایط مرضی الطرفین رد کند .

در پایان تاسف عمیق خود را از لحن و محتوای مطلبی که قاضی کاشانی در توضیح دلائل خودداری از اامضای حکم مبتنی بر شرایط مرضی الطرفین اظهار داشته اند ، ابراز می کنم . بنظر می رسد که خودداری از اامضای حکم مورد بحث با زهم بهانه ای است برای اظهار مطالب ناروا در باب رعایت موازین عدالت توسط دیوان ، زیرا بطور قطع می توان گفت که شرایط و اوضاع و احوالی که چنین حمله ای را ایجا ب کند ، وجود ندارد .

چنانکه در پرونده الف - ۱۸ آورده ایم " سخنان افترا آمیز ، بی پایه و زننده جایی در یک دیوان داوری بین المللی ندارند و شایسته نیست که بدانها پاسخ داده شود " . رجوع شود به " عقیده موافق هولتزمین و آلدریج ، اعضای دیوان ، " (که در ۹ آوریل ۱۹۸۴ / ۲۵ فروردین ۱۳۶۳ به ثبت رسیده است) .

لا اله ، بتاريخ ۸ مه ۱۹۸۴ (۱۸ اردیبهشت ماه ۱۳۶۳)

هوارد ام . هولتزمین